

การเดินทางแห่งความเชื่อสำหรับเด็ก

ศีลอกยบาป

เครื่องหมายแห่งการให้อภัย ของพระเจ้า

นิโคลาสอาศัยอยู่ฝั่งตรงข้ามถนนกับบ้านของ
โคริน ทั้งสองเคยเป็นเพื่อนสนิทกัน โครินจำไม่ได้แล้วว่า
นานแค่ไหนแล้วที่พวกเขาไม่ได้เล่นด้วยกัน พวกเขาเคยขี่
จักรยานด้วยกัน เล่นฟุตบอลด้วยกัน วาดรูปด้วยกัน

แต่เดี๋ยวนี้ โครินและนิโคลาสไม่พูดกัน มันเริ่ม
มาจากอุบัติเหตุเมื่อนิโคลาสบังเอิญโยนลูกบอลของโคริน
เข้าไปในสนามหญ้าของเพื่อนบ้าน สุนัขของเพื่อนบ้านจึง
กัดลูกบอลลูกนั้นขาด โครินโมโหจึงบอกว่าจะไม่เล่นกับ
นิโคลาสอีกต่อไป นิโคลาสจึงตอบกลับไปที่ว่า “ไม่แคร์”

จริงๆ แล้วนิโคลาสรู้สึกเสียใจ เขาเฝ้ามองโคริน
ทางหน้าต่าง โครินเองก็เสียใจเช่นกัน แม่ของนิโคลาส
บอกกับเขาว่า ลูกควรไปขอโทษโคริน นิโคลาสรู้ว่าเป็น
อุบัติเหตุ เขาไม่ได้ตั้งใจ โครินไม่ควรโทษเขา

ทั้งสองคนเสียใจ โดดเดี่ยว ต่างโกรธกัน และดู
เหมือนว่ามันคงจะเป็นแบบนี้ ต่อไปหากไม่มีใครทำอะไร
สักอย่าง

ถ้าเธอเป็นนิโคลาส เธอจะอย่างไร

.....
.....
.....

ถ้าเธอเป็นโคริน เธอจะอย่างไร

.....
.....
.....

มิตรภาพกับพระเจ้าและกับผู้อื่น

เป็นเรื่องน่าเศร้าเมื่อสิ่งเล็กๆ น้อยๆ เป็นเหตุให้
เพื่อนที่ดีต่อกันต้องยุติความเป็นเพื่อน มิตรภาพเป็นสิ่ง
สำคัญสำหรับทุกคน เมื่อเรารู้สึกโดดเดี่ยว หรือเศร้าใจ
มีความสุข หรือตื่นเต้น เป็นการดีที่จะมีเพื่อนที่จะหันไป
หา ด้วยเหตุนี้พระเยซูเจ้าจึงทรงบอกเราให้รักกันและกัน
พระองค์ทรงทราบความลับที่แท้จริงของความสุข คือ
รักขามิตรภาพไว้ให้เข้มแข็งด้วยการให้อภัยกัน และให้
อภัยกันเมื่อเกิดการเข้าใจผิด

พระเจ้าทรงเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของเรา พระองค์จะไม่ทรง
หันหนีไปจากเรา ความลับของมิตรภาพของพระเจ้าคือ
การให้อภัย ต่อไปนี้คือเรื่องราวที่พระเยซูเจ้าตรัสเรื่อง
การให้อภัยของพระเจ้า

พระเจ้าทรงเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของฉัน

เด็กชายวิ่งหนี

ครั้งหนึ่งมีเด็กชายซุกซนคนหนึ่ง เขามีความหยิ่งผยอง เขาต้องการออกไปใช้ชีวิตด้วยตัวเขาเอง เราขอให้บิดาแบ่งเงินให้เขา และออกจากบ้านที่อบอุ่นและมีความสุขในวัยเด็ก

เขาเดินทางไปตามหมู่บ้านและเมืองต่างๆ แสวงหาแต่ความสุขที่เห็นแก่ตัว ทุกๆที่ที่เขาไป เขาจะสร้างเพื่อนเพื่อแสดงถึงวิธีใหม่ของเขาในการใช้จ่ายทรัพย์สินสมบัติ

แต่เขาพบว่าเงินไม่ได้มีอยู่ตลอดไป และก็มาถึงวันหนึ่งเมื่อเงินบาทสุดท้ายของเขาหมดลง เขามองไปรอบๆ เพื่อจะหาเพื่อนสักคนที่จะช่วยเขา แต่เขาค้นพบว่าพวกเขาเหล่านั้นทอดทิ้งเขาไว้เพียงลำพัง

เขาเดินจากบ้านนี้ไปบ้านโน้น โดดเดี่ยวและหิว เขาขอทานเพื่อจะได้อาหารประทังชีวิต นอนตามพื้นถนน ครั้นแล้วเขาก็คิดถึงบิดาและพี่ชาย เขามองไปรอบๆ และในไม่ช้าเขาจะกลับไปบ้านที่ผูกพัน

“ฉันจะบอกพ่อว่า ฉันขอโทษ ขอให้ฉันนอนในโรงนาของท่าน ฉันจะดูแลแกะและทำทุกอย่างที่พ่อบอก ถ้าพ่อรับฉันกลับไปอีกครั้ง”

เมื่อบิดามองเห็นบุตรคนเล็กแต่ไกล เขาวิ่งออกไปรับลูกชายพร้อมกับอ้าแขนรับ เขากล่าวว่า “จงเรียกบรรดามิตรสหายของฉันมา เราจะจัดงานเลี้ยงฉลอง เพราะบุตรชายของฉันที่หายไป บัดนี้ได้กลับบ้านแล้ว”

เป็นบทเรียนที่จบลงอย่างมีความสุข ที่พระเยซูเจ้าทรงปรารถนาให้เราแต่ละคนได้เรียนรู้ อย่างไรก็ตาม การอยู่ห่างไกลจากพระเจ้า เราตระหนักรู้ไป แต่ความรักของพระบิดารอคอยการกลับมาของเราเสมอ (อัดแปลงมาจาก ลก 15.11-24)

ได้รับการอภัยแล้ว

เธอทราบไหมว่าก่อนที่บุตรชายจะบอกว่า “ผมขอโทษ” บิดาก็ได้ให้อภัยเขาแล้ว บิดาเพียงแค่ออกให้บุตรกลับบ้าน สิ่งนี้เกิดขึ้นระหว่างพระเจ้ากับเราด้วย เช่นเดียวกัน พระเจ้าทรงประทานศีลแห่งการคืนดีให้เรา เพื่อเราจะสามารถพูดในสิ่งที่ทำให้เราเศร้าเสียใจ สิ่งที่เราต้องการขอโทษ แล้วพระเจ้าก็จะเตือนเราถึงการให้อภัยด้วยความรักของพระเจ้า และบอกให้เราทำ “การใช้โทษบาป”

อ่านเรื่องราวต่อไปนี่เพื่อดูว่าพระเยซูเจ้าทรงอภิบาลคนบาปอย่างไร

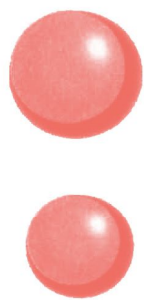
ลก 7.36-50

ลก 19.1-10

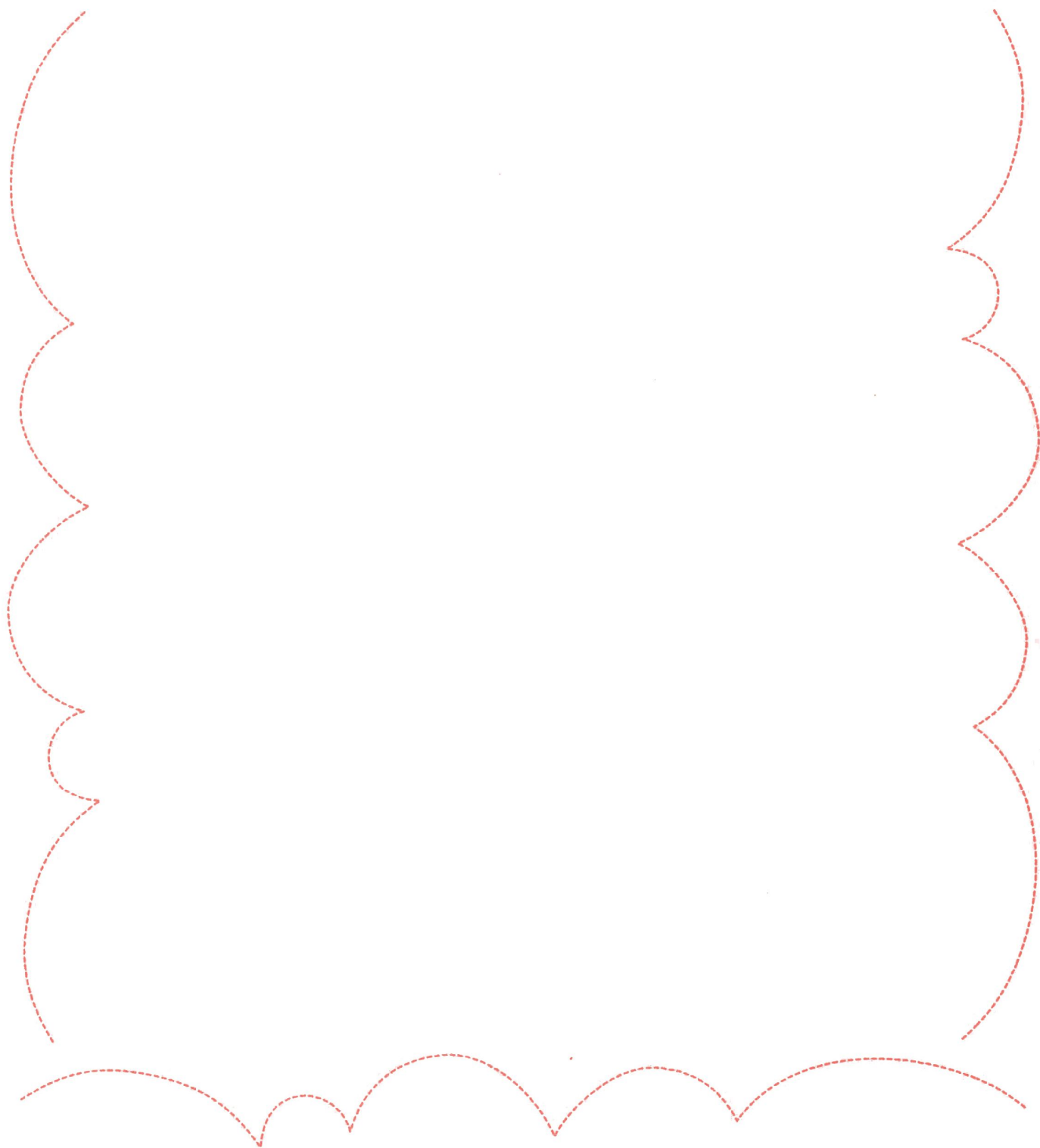
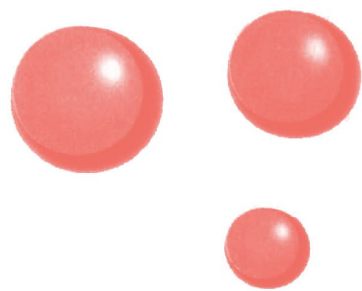

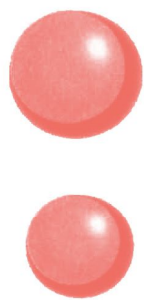
“เรามาเพื่อเรียกคนบาป” (มธ 9.13)

การใช้โทษบาปไม่ใช่การลงโทษ แต่เป็นหนทางกลับบ้านเพื่อไปหาพระเจ้าผู้ทรงรอคอยเรา

My Space

My Space

